

[Fogh Rasmussen]

der er sket af nye lånegrænser for landbrugs-, industri- og håndværksejendomme, er der først og fremmest taget sigte på at undgå, at der skete nogle utilsigtede ændringer i de forskellige kreditinstitutioners indbyrdes forhold som følge af overgangen til kontantprincippet. Derfor tror vi, det er nødvendigt at fortsætte bestræbelserne på at forbedre og forenkle realkreditgivningen til erhvervsejendomme med henblik på at finde en samlet løsning.

I virkeligheden er der tale om en hel lille minirealkreditreform, som betegner et første skridt på vejen til et normaliseret kapitalmarked. Som sagt kunne vi ønske enkelte detaljer anderledes, og vi mener, at der stadig er ting at ændre i realkreditgivningen, men det er i sig selv tilfredsstillende, at et så bredt flertal, som det nu er tilfældet, står bag ved de foreliggende ændringer.

Udvalgsarbejdet har desværre også leveret et bevis på, hvor svært det er at regne med boligministerens megen snak om et bredt samarbejde. Ved førstebehandlingen gav både venstre og de konservative principiel tilslutning til lovforslaget om tvungen administration af udlejningsejendomme. Når man betænker dette lovforslags indhold, var der i virkeligheden tale om en ikke ringe samarbejdsgestus fra vores side, men i stedet for at tage imod den udstrakte hånd valgte boligministeren at give efter for presset fra socialistisk folkeparti og såmænd også fra ministerens egen venstrefløj, sådan at der nu indføres adgang til tvungen administration af udlejningsejendomme i hele landet og ikke blot i de regulerede områder som oprindeligt foreslået.

Vi beklager dybt det, der er sket. Vi synes ikke, det tjener boligministeren til ære. Vi havde forventet, at der var mere indhold i boligministerens tilsagn om samarbejde. Nu får regeringen øjensynlig et forholdsvis solidt flertal for de enkelte lovforslag, men i virkeligheden er der skabt yderligere usikkerhed om den fremtidige bygge- og boligpolitik, for det er ikke det samme flertal, der står bag hvert enkelt lovforslag. I stedet for at søge et bredt flertal bag en langsigtet boligpolitik har regeringen valgt en siksakkurs med kortsigtede løsninger. Vi mener stadig, at byggebranchen mest af alt trænger til en politisk bredde og sikkerhed bag en langsigtet boligløsning.

Keld Andersen (KF):

Som jeg tilkendegav allerede ved første behandling, kan det konservative folkeparti ikke stemme for en forhøjelse af kvoten til socialt boligbyggeri fra 7.000 til 10.000 nye boliger og den forøgelse af de statslige og kommunale udgifter, som denne udvidelse vil medføre.

Regeringen og dens forligspartier har efter vor opfattelse valgt forkert, om end det er en traditionel socialdemokratisk løsning, man har valgt, med den måde, man har valgt at løse byggeriets krise på, en krisesituation, som jeg gerne erkender er forværret i sommerens løb, hvilket ikke mindst boligministeren må bære sit meget store ansvar for.

Men efter en sommer med utallige private tanker og ideer fra boligministeren, der alle endte resultatløst, lige bortset fra at byggeriet gik yderligere i stå, skal problemerne altså nu for størstedelens vedkommende løses ved opførelse af yderligere 3.000 dyre sociale boliger. Mere end 1½ mia kr. vil regeringen ofre på det partiideologiske alter, samtidig med at man øger statens udgifter til den meget dyre rentesikringsordning. Begrundelsen har vi snart hørt til bevidstløshed: der er enormt behov for flere sociale boliger; det siger de lange ventelister. Og minsandten om ikke forligspartierne hoppede på denne limpind. Nå ja, det kan vel næppe overraske, at det radikale venstre er gået med på denne tanke, men at CD og kristeligt folkeparti ikke var klogere – eller jeg burde måske snarere sige: stod stærkere – må i høj grad overraske. Vi har jo snart hørt dette omkvæd utallige gange fra socialdemokratiet og deres partikammerater i de sociale boligselskaber: nu må I endelig bygge, for der står så og så mange på ventelisterne, og når de så har fået forhøjet kvoten og bygget lejlighederne, kan de ikke få dem udlejet, siger de, hvorefter de synger næste vers i sangen: nu må I se at få forhøjet boligsikringen, vi har så mange, mange lejligheder, vi ikke kan få lejet ud, fordi de er for dyre i husleje. Nu må dette da snart være gået op for et flertal her i tinget, således at man ikke hver eneste gang skal hoppe på denne galej.

Nu vel, man skal måske ikke bebrejde CD og kristeligt folkeparti, at de i første omgang ikke ville høre på, hvad vi andre sagde, men de to partier skylder dette ting og offentlig-